

Ἐπιθεώρησις. Ἐν τῷ καταλόγῳ τῶν συντακτῶν τοῦ περιοδικοῦ τούτου ἀναγράφονται τὰ ὄνδρατα γνωστῶν ἐν τῷ εὐρωπαϊκῷ δημοσίῳ συγγράφεων, οἵοι εἰσὶν οἱ κ. κ. Ἰούλιος Κλαρετῆ, Ἀραένιος Οὐσσάρι, Πέτρος Βερῆν, Προυδᾶν μ. κτλ. Ἡ Ἀρατολική ἐπιθεώρησις θὰ διαιρέται εἰς δύο μέρη, ἔκ τοῦ μὲν θὰ περιέχῃ μελέτας περὶ τῆς ἀνατολικῆς φιλολογίας καὶ ἰδίως περὶ τῆς φιλολογίας τῆς Τουρκίας, Ἐλλάδος, Περσίας καὶ Ἀραβίας, τὸ δὲ δεύτερον μελέτας περὶ τῶν συγχρόνων γάλλων συγγράφεων καὶ ἀνταποκρίσεις ἐκ Περσίας.

Κατὰ τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τῶν σχολείων τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Ἑλληνικῆς Κοινότητος, τελεσθεῖσαν τῇ 30 Ὑπαύγεια, ὁ εὐπαιδεύετος διευθυντής τοῦ αὐτοῦ, Ἑλληνικοῦ Δυκείου κ. Δημ. Βενετολήκης ἀπήγγειλε λόγον «περὶ τῶν καθηκόντων τῶν γονέων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς», ἐπιτυγχῶς καὶ μετὰ καλλιεπίσιας ἀναπτύξεις τὸ σπουδαῖον τοῦτο παιδαγωγικὸν θέμα.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΠΑΡΝΑΣΣΟΣ

Τὸ τιμῆμα τῶν καλῶν τεχνῶν

ἐπιθυμοῦν νὰ συντελέσῃ ἀφ' ἐνὸς μὲν εἰς τὴν ὑποστήριξιν τῶν ἀπανταχοῦ ἐλλήνων καλλιτεχνῶν, ἀφ' ἑτέρου δὲ εἰς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ καλλιτεχνικοῦ αἰσθημάτος παρὰ τοῖς πολλοῖς, ἀπεράποιεν ἐκ τῶν ἐνόντων τὴν συγκρότησιν ἐλληνικῆς καλλιτεχνικῆς ἐκθέσεων γεννησόμενής ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ἔκθεσις αὕτη θέλει περιλαβεῖν ἔργα καλλιτεχνῶν ἐν Ἑλλάδi: ἀποκατεστημένων καὶ τῶν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ ἐλλήνων καλλιτεχνῶν.

Διάφορα τμήματα τῆς ἔκθεσεως κατὰ τὰ εἰδή τῆς καλλιτεχνικῆς, ἀτινά περιλαμβάνουσιν, έσονται τὰ ἔξης:

ΓΡΑΦΙΚΗ (ἔλαιογραφία, υδρογραφία, ἰχνογραφία, μυκρογραφία).

ΓΛΥΠΤΙΚΗ (περιλαμβανομένης καὶ τῆς ξυλογλυπτικῆς). ΑΡΧΙΤΕΚΤΟΝΙΚΗ.

ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑ, ΞΥΛΟΓΡΑΦΙΑ, ΧΑΛΚΟΓΡΑΦΙΑ.

Ἐναρέες τῆς ἔκθεσεως γενήσεται τὴν 21 προσεχοῦς 'Απριλίου, ή διάρκεια δ' αὐτῆς διάτεται δεκαπενθήμερος.

Ἐκθέματα γίνονται δεκτὰ μέχρι τῆς 15 'Απριλίου.

Τὰ ἔξοδα τῆς ἀποστολῆς καὶ παραλαβῆς τῶν ἐκθεμάτων ἐπιβεβύνουσι τοὺς ἔκθετας.

Οἱ ἔκθεταις παρακαλοῦνται νὰ σημειῶσι τοὺς τίτλους τῶν ἐκτίθεμένων ἔργων, προστίθεντες καὶ τὴν ἀξίαν ἐκείνων, διστοιχίας, ἀτινά περιλαμβάνουσιν, έσονται τὰ ἔξης:

Πάσα αἴτησις πληροφορίας σχετικούμενης πρὸς τὴν ἔκθεσιν ἀπευθύνεται πρὸς τὸν γραμματέα τοῦ τμήματος.

'Ἐν Ἀθήναις, τῇ 15 Φεβρουαρίου 1884.

Ο πρόεδρος Ο γραμματεὺς

Μ. ΜΕΛΑΣ

Γ ΔΡΟΣΙΝΗΣ

NEA ΒΙΒΛΙΑ

Διατρεβὴ περὶ ἀστρον καὶ ἀπενευματίστον γραφῆς τῆς ἐλληνικῆς γλώσσης ὑπὸ N. B. Φαρδū τοῦ Σαμβοράκος. Ἐν Μασσαλίᾳ. Τύποις Barlatier — Feissart père et fils. 1884. Σελ. α' — ι' καὶ 1—21.

Εἰς τὰς μέχρι τούτου ἐκδοθείσας μελέτας περὶ τῆς νέας ἐλληνικῆς γλωσσῆς, δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν καὶ τὴν προκειμένην, δι' ἣς ἀποτελεῖται ὁ γράψυς νὰ παραστήσῃ ὅτι ἡ ἀποβολὴ τῶν τόνων καὶ τῶν πνευμάτων ἀπὸ τῶν λέξεων τῆς ἐλληνικῆς θέλει συντελέσεις εἰς τὴν εὐκολωτέρων αὐτῆς ἐκμάθησιν, ἀφαιρούμενης διὰ τῆς παραλείψεως αὐτῶν μικρῶν μελοδοκούλων ἐκ τῶν πκρεμβαλλομένων πολλῶν ἀλλων εἰς τὴν

Ἡ προαιρεσίς ἐν γένει, ἔξ ής ὥρμηθη διαρράχης, τοῦ νὰ ὑποδέξῃ διεύκολυντον τινὰ εἰς τὴν ἐκμάθησιν τῆς ἐλληνικῆς, εἶναι ἀγαθή, δὲν ἐπιτυγχάνει δύμως τοῦ σκοποῦ του παντάπασιν εἰς τὸ μέρος ἐνθα δύποδεικνύει αὐτὴν. Ἡ γνώμη τοῦ κ. Φαρδū δὲν εἶναι νέα. Ἕπηρεν πρὸ αὐτοῦ κατὰ τὴν παρελθούσαν ἐκπονήστρειαν λόγιοι: Ἐλληνες, διάσκαλοι: τοῦ γένους, οὔτινες ἐξέφορον τοιαύτην γνώμων, προσέθισαν μάλιστα οὗτοι: καὶ πολὺ περιττέρω, θελήσαντες νὰ καταργήσωσιν ἐν γένει τὴν ὄρθογραφίαν τῶν λέξεων μετὰ τῶν πνευμάτων. Ἔθεωρήσαν οὗτοι: διτοι αἱ λέξεις καθίστανται: γνωσταὶ διὰ τοῦ ἥχου

μάλον καὶ ἐπομένων ἐξήτησαν ν' ἀποκορωχίσωσιν ἐκ τοῦ ἀλφαράτου τὸ ν καὶ τὸ ω καὶ τὸ εἰς τὸν ὄρθογραφα τῶν λέξεων· η δυσκολίας ἔγκειται μόνον καὶ μόνον ἐν τῇ ὄρθογραφᾳ τῶν λέξεων· η δυσκολίας ἔγκειται ἐν γένει εἰς τὴν ἀρχαὶαν ἐλληνικήν, η τις καὶ μόνη χρησιμεύει, ὡς ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ διδασκαλία τῆς γλωσσῆς, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νέας, η ἐκμάθησις δὲ τῆς ἀρχαὶας, ὡς ὑμολογεῖται ἐν τῷ φυλλαδίῳ του πολλάκισκει χρόνον πολὺν, διτοις ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόκτησιν ἀλλων γνώσεων πρακτικῶν, χρησιμων εἰς τὸν βίον. Τὸ πρᾶγμα δύναται μόνον νὰ διορθωθῇ, ἐν μεταβλητῇ τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας καὶ ὡς τρόπος καὶ ἡ μεθόδος ἐν γένει. Πλέσα δὲ μετασθολὴ τῆς ὄρθογραφίας οὐδὲ πρόποδα στοιχείων εἰναι οὐδὲ κατορθωθῆ, οὐδὲ προσθέτει κέρδος τι καὶ εύκολικαν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλωσσῆς.

Πλανάται δὲ ὁ κ. Φ. νομίζων διτοις η δυσκολίας τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης ἔγκειται μόνον καὶ μόνον ἐν τῇ ὄρθογραφᾳ τῶν λέξεων· η δυσκολίας ἔγκειται ἐν γένει εἰς τὴν ἀρχαὶαν ἐλληνικήν, η τις καὶ μόνη χρησιμεύει, ὡς ἔχει παρ' ἡμῖν ἡ διδασκαλία τῆς γλωσσῆς, εἰς τὴν σπουδὴν τῆς νέας, η ἐκμάθησις δὲ τῆς ἀρχαὶας, ὡς ὑμολογεῖται ἐν τῷ φυλλαδίῳ του πολλάκισκει χρόνον πολὺν, διτοις ἡδύνατο νὰ χρησιμεύσῃ εἰς ἀπόκτησιν ἀλλων γνώσεων πρακτικῶν, χρησιμων εἰς τὸν βίον. Τὸ πρᾶγμα δύναται μόνον νὰ διορθωθῇ, ἐν μεταβλητῇ τὸ σύστημα τῆς διδασκαλίας καὶ ὡς τρόπος καὶ ἡ μεθόδος ἐν γένει. Πλέσα δὲ μετασθολὴ τῆς ὄρθογραφίας οὐδὲ πρόποδα στοιχείων εἰναι οὐδὲ κατορθωθῆ, οὐδὲ προσθέτει κέρδος τι καὶ εύκολικαν εἰς τὴν σπουδὴν τῆς γλωσσῆς.

Δια ταῦτα δὲν σημειούμεν τι πλειότερον περὶ τοῦ φυλλαδίου τούτου, καὶ τῆς ἴδιορρύθμου γνώμης τοῦ γράψαντος αὐτοῦ, διτοις, ὡς ἐν τέλει γράψει, εἰς τὴν ἔκθεσιν τῶν ἐπιχειρημάτων του μετεγγράψθη τὸ «ἀπλουστατὸν τροπὸν του σκεπτεσθαι». Εἴμενα δὲ βέβαιοι διτοις ἀνὴρεις τὸν ἔμβριοτερον καὶ σπουδαιότερον, δὲν ἔθελε προδῆ εἰς τὴν δημοσίευσιν τοῦ φυλλαδίου του.

Nέα Ἀριθμητικὴ πρὸς χρῆσιν τῶν ἐλληνοπαίδων ὑπὸ Δημ. Σ. Ζαλούχου, καθηγητοῦ τῶν μαθηματικῶν. Βιθμὸς πρώτη, περιλαμβάνουσα τὰς τέσσαρας πράξεις τῶν ἀκεραιῶν καὶ δεκαδικῶν ἀριθμῶν καὶ τὸ μετρικὸν σύστημα μετὰ 480 προβλημάτων καὶ γυμνασμάτων. Δαπάνη Α. Σ. Ἀγαπητοῦ. Ἐν Πάτραις, 1884. Σελ. 242.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

15 Φεβρουαρίου, "Παρασκευή.

Ἀναλαμβάνομεν τὸ νῆμα τῆς ἐθδομαδιαίας λογοδοσίας μας ἔκ τοῦ σημείου κατελίπομεν αὐτὸν τὴν παρελθοῦσαν Παροχενήν. Καὶ τὸ σημεῖον ἡτο κρίσιμον, ἀφοῦ ἡ κρίσις ἡ πολιτικὴ παρετένετο, παρατείνοντα συνάμα τὰς ἐν ταῖς δόδοις ἐπιδείξεις, τὰς ἐν ταῖς αἰθουσαῖς διασκέψεις, τὰς εἰκασίας, καὶ τὴν ἀδεβαιότητα. Πάντες καὶ φημαὶ ἐκυκλοφόρουν, αἰματοχυσία: ἡ πειλοῦντο, πολιορκία, ἔξοδοι: καὶ ἀλλωτεις προδειγμάτων, οἱ πολεῖται προσέδελεπον δυσπίστως ἀλλήλους, καὶ δόδον, καὶ τὸ φαιδρὸν «τι ἔχει νὰ γεινή». Ήπειρ ἀπεπειράθη τινες νὰ καθιερώσωσιν ὡς λόγιον εἰς τὰς ἐφεσίνας ἀπόκρεων, ἡρύνετο υπὸ πάντη αἱλοίσαν ἐποψίαι ἀγνόησυν προσδοκίας. Ἄλλος ἔκρετε νὰ κατατελῇ πάπαν υπερβασίαν ἐν τῇ ἔκδηλωσει τῶν πολιτικῶν φρονημάτων καὶ χριστιανούς νὰ αποδέξῃ τὸν φόβον, καὶ τὰς προσδοκίας ἡ ἀνὰ τὰ κεντρικῶτερα μέρη τῆς πρωτευούσης ἐπιβλητικὴ παρουσία τοῦ στρατοῦ. Καὶ ἐτέθη μεν ἀνεξιοποίητος ἡ πόλις πατσᾶ υπὸ στρατιωτικὴ ἐπιτήρησιν, ὡς ὑπόπταις, καὶ ἔθεωρτον ὑπὸ τινῶν μὲν ἐγκληματικὸν τὸ μέτρον, υπὸ τινῶν δέ μάταιον, ἀλλ' ἵσαν καὶ οἱ εἰς αὐτὸν ἀποδίδοντες τὴν ὄλως ἀκίνδυνον καὶ πανηγυρικὴν διότητα τῶν ἐπιδέξεων τὴν παρελθούσην Παροχενής. Ηρύπων εὐχῆς ἔργον ἔθελεν εἰναι οὐδὲν πάρτιας τῆς ἔνθης δυνάμεως εἰς τοῦ σοθροπέρας περιστάσεις καὶ διὰ φιλοτιμοτέρους ἀγῶνας: ἀλλὰ τὴν ἰδέαν τῆς τάξεως ἐξεπροσώπει αὐτη. Οταν τὸ παιδίον ἐξακολουθεῖ αἴτακτον καὶ μὴ προσέχον εἰς τὰς παρακλήσεις καὶ νουθεσίας τῆς μητρός, ἡ φόνηστας ἐπιθέλλει τέλος εἰς τὰυτην νὰ μεταμορφωθῇ πρὸς στιγμὴν εἰς τὸν παροιμιώδη ἀράπτη, δηπος διτοις τοῦ φόβου κατατεγάστη τὸ θορυβοῦν τέκνον.

Καὶ οὕτως η διαδήλωσις, τῆς Παροχενῆς περιελάμβανεν εὐάριθμον, ἀλλ' ἀκέιαν λόγου διωσθῆποτε διμήγυρων ἀμαζονομύτων ταῦτα κατέτασταν τὰς καηηροτέρας τῶν σηματικῶν ὄρχηστρας προσφορώτερον πρὸς τοὺς νόμους τῆς ἀρμονίας, καὶ κατὰ τὴν πληθὺν τῶν σηματικῶν τῶν πλείστων ἐκρεπτικῶν ἐπειγράψων.

Αἱ σημαῖαι τῶν συντεχνιῶν ἐνθυμιζούσι τὰ τηλεγραφῆματα τῶν ἐπερχομένων, τὰ ὄπειτα τὰς ἡμέρας ταῦτας ἐπελή-

ρωσαν στήλας δόλας ἐφημερίδων. Ἀλλὰ μήπως δύναται νὰ βασισθῇ εἰς ταῦτα ὁ θέλων νὰ κρίνῃ ἀκριβῶς τὰ πράγματα; ἢ ἀφίνομεν κατὰ μέρος τὴν λέξην καὶ τὴν οὐσίαν τινῶν, σεβόμενοι τὸ συντακτικὸν καὶ τὴν λογικήν, ἵτινα φαίνεται ὅτι ἐλησμονήθησαν νὰ ληφθῶσιν ὑπὸ ὅψει, προκειμένου περὶ καταστρώσεως ἐν ταχεῖ διλίγων λέξεων, πρὸς ἔκρασιν βιαζούσου συναισθήματος. Ἐξετάζομεν τὴν ἀλήθευσιν αὐτῶν, περὶ τῆς σύνοιας πολλαχῶς δικαιούμενα νὰ ἀμφιβάλλωμεν, δύνανται βλέπωμεν σημειούμενα κάτωθεν τηλεγραφήματος, ἐν φόροις δὲλη παρίσταται πανηγυρίζουσα τὸ πολιτικὸν γεγονός, ἐν καὶ μόνον ὄνομα, ἄγνωστων, οὐδέποτε ἀπολαύσανταν καὶ τῆς ἐλαχίστης δόξης οἰασθήσοτε δημοτικότητος. Ὁ πόρος πολέων γε μετριοράνως ὅτι τηλεγραφεῖ ἐν δύναμιτι τῆς πόλεως καὶ τυχαίως μετ' διλίγων πληροφορεῖσθε ἐξ ἀσφαλοῦ πηγῆς ὅτι ὁ ἔνδοξος οὗτος ἀντιπρόσωπος δόλοκλήρου λασῶ εἶναι διανομένης ἐπαρχιακῆς ἐφημερίδος, καθ' ἔξιμηνας ἐκδιδούμενης.

Τὴν ἐπαύριον, καθ' ἥν ὥραν οἱ διαφημιζόμενοι ὡς νέοι ποπουργοὶ ἐδέχοντο ἄκοντες παρὰ πολλῶν συγχαρητήρια, δ. κ. Τρικούπιτσας ἀνέλαμβανε τὴν ἔξουσίαν μετὰ 4 ἡμέρων μακρὰν αὐτῆς διαμονήν. Ἐκτότε τὰ πράγματα ἡρέαντο στρεφόμενα ἀντιτίθεταις οἱ φίλοι τῆς ἀντιπολιτεύσεως ἀπεσύρουν δυσθυμούντες, καὶ οἱ θιασῶταις τῆς κυβερνήσεως ἑξέδηλωσαν τὴν χαράν των τινές φωτίσαντες τὰς οἰκίας καὶ τὰ καταστήματα τῶν, καὶ ἀνάψαντες εἰς τὰς ὁδοὺς πυρὸς ἐκ ρητίνης. Τὴν ἐπούσταν ἑξήκολούθησαν αἱ τοιαῦται ἐκδηλώσεις, ὡν μετέσχον καὶ αἱ πρὸ τοῦ πρωθυπουργοῦ παραστῆσαι ἐπιτροπεῖαι ἐκ Μακεδονῶν, Ἡπειρωτῶν, Σιένων καὶ Κυπρίων, οἵτινες εἶναι ἀδελφοί μας, καὶ ἂν δὲν ὑφίστανται τὰ βάρη τοῦ πολίτου «Ἐλληνος», ὑφίστανται τὸ μέγιστον βάρος τῆς δουλείας. Καὶ ἐφέρστο εἰς τὴν δημοσιότητα δηλώσις ὑπογεγραμμένη ἐξ ὑπερδιστιγλίων πολιτῶν, ἀποκρυπτῶντων «τὰς ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις δισυνθίσεις καὶ ἐκθέσμους ἐνεργείας». Ἀλλὰ τὸ μέλλον ἐκρίνετο πλήρες κεφῶν, καὶ ἀδηλος, ἡ ἀπότατα κειμένη, ἡ τελικὴ ἔκδασις τῆς πολιτεῆς κρίσεως.

Τὰ νέφη τῆς ἀμφιβολίας διέλυσεν ἡ ἀξιομνημόνευτος Διάλυσις τῆς ἐνδεκάτης Φεβρουαρίου. «Ἐν τινι τῶν ἐφημερίδων τῆς ἐπούστας ἀνεγνωσκούμενον ὅτι δ. κ. Τρικούπης τρέμων ἀνήλθεν ἐπὶ τὸ βῆμα, ωγόδε δὲ καὶ πελλόντος ἀνέντω τὸ διάταγμα τῆς διαλύσεως» τούναντίον δὲν ἐτέρῳ φύλῳ εἴδομεν ἀναγραφόμενον ὅτι δ. κ. Τρικούπης δὲν ἀλλατος κατέλαβε τὸ βῆμα καὶ ἐν προφανεῖ φαιδροτογείτης ἑξῆγειλε τὸ πρᾶγμα. Διχώς ν' ἀνησυχήσαμεν διὰ ταύτας ἀντιφάσεις, τῶν ὅτοις τὴν ἑξακρίβωσις θὰ ἥτο δυσχερής, σημειούμενον τὴν καταπληκτικήν ἐντύπωσιν, τὴν δύοιν τὸ προξενῆταις τὸ γεγονός ἐπὶ τῶν μὴ προσδοκώντων αὐτό. Οὐδέποτε διάλυσις ἐρρίφθη τοσοῦτον ἀποτόμως ἐν μέσῳ τοῦ κοινοβουλίου, γεννήσας τόσην δρμάνη ἀγανακτήσεως ἐν τῇ ἀντιπολιτεύσει, τόσα σκιρτήματα θριμμού ταράζοντας φίλοις τοῦ ποπουργείου. Ἀλλὰ καὶ αὐτὸν καὶ ἑκεῖνοι ὑπογράφουσιν ἵσως πρὸ τοῦ ἀχάριτος συναισθήματος, ὅπερ φυσικῷ τῷ λόγῳ κατέσχε τὴν καρδίαν τοῦ κατὰ τὴν παραμονὴν τῆς διαλύσεως ἐκλεγέντος βουλευτοῦ Τρικάλων, ἅμα τῷ ἀκούσματι.

«Ἡ ἄρτι διελυθεῖσα Βουλὴ συγέστη κατὰ τὸν Δεκέμβριον τοῦ 1881. Ὁλίγον χρόνου διάτημα ὑπελείπετο ἐτὶ αὐτῇ, ὅπως συμπληρώσασα τὰ ώριμένα ἔτη, ἀποθάνῃ τὸν θάνατον τοῦ δικαίου. Ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ ἐπικενέστη τόσον ἀπροσδικήτως. Πάσας αἱ προηγούμεναι ἀπὸ τοῦ 1865 ἐξεμέτρησαν τὸ ἤδη ἐν νεαρῷ κατὰ τὸ μᾶλλον ἡ ἡττὸν ἡλικίᾳ. Ἐν μέσῳ τῶν ἀρώρων ἡ αἰφνίδιων αὐτῶν θανάτων μόνη ἡ ἀπὸ τοῦ 1875 — 1879 ἀρτία βουλευτικὴ περίοδος ἀποτελεῖ ἑκατέστιν.»

Εἰς μάτην, ἐπιθεωροῦντες τὰ τῆς παρούσης ἐδομάζος καὶ ἀνακαλεύοντες τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων, ζητούμενον νὰ ἀνακαλύψωμεν ὅτιον λόγου συμβάν, μὴ συνθεόμενον πρὸ τὴν πολιτικήν. Ἐν τούτοις ἐν μέσῳ τῶν διαδηλώσεων καὶ τῶν περιπτειῶν εὑρε καὶ ποντὶ τὸν ζώντων, καὶ ταφείοις ἡ ἕορτη τῶν νεκρῶν, ἡ κάρα τῶν ζώντων, καὶ μόνον αὐτῶν, τελουμένην. «Ο χαρακτήριος τῆς ἕορτης ταύτης τῆς θὰ ἥτο περιστατέρον ἀκοσμος, ἐὰν δύο μὲ τοὺς μετ-

βαίνοντας ἔκει κάριν τερπνῆς ἀναψυχῆς δὲν ὑπῆρχον καὶ τινες φιλοπενθεῖς, προσερχόμενοι ἐπὶ τοῦ τάφου προσφίλων νεκρῶν ἵνα προσφέρωσι τὸν φόρον τῶν ἀνθεών καὶ τῶν δακρύων. Εἴδομεν ἐν μέσῳ τοῦ φιλοπατίγμανος πλήθους ἀραιάς τινας σεβασμίας μορφᾶς κεκλιμένας ἐν σιωπῇ καὶ συνοιδήση πρὸ τῶν ἐπιταφίων στευρῶν καὶ τῶν νεκρικῶν κιγκλίδων, καὶ εἰς τὰ δάτα ἑκείνων ἐθόμβουν αἱ συνδιαλέξιες καὶ οἱ γέλωτες τῶν ἀλλων, οἵτινες περῶντες τοὺς διηγηκόντιον σκαιάς, καὶ διλέμματα ἐνίστατο ἀναψηλούμενα ἐπ' αὐτῶν ἐσταμάτουν τὸ δάκρυντον νάρη.

Τὸ ἐν τῷ Συλλόγῳ Παρνασσῷ ἀνάγνωσμα τοῦ κ. Παπάτη της ἀποτελεῖ μέρος μακρᾶς σειρᾶς μελετῶν «Περὶ Βυζαντινῶν ἀνατολίων», τῶν ὅποιον ἡ διάγνωσις ἡρέστο ἀπὸ τοῦ παρελθόντος ἔτους ἐν τῷ αὐτῷ Συλλόγῳ, καὶ ἔκανον θήσης. «Ἐν ταῖς μελέταις ταύταις ὁ ήμέτερος σεβαστὸς Βυζαντιολόγος πειρᾶται νὰ διεκρινήσῃ πλεῖστα: ὅσα σκοτεινὰ σημεῖα τοῦ μεγάλου ἑκείνου κόσμου δι' ἀκριβῶν καὶ πολυμόχθων ἐρευνῶν. Ἐν τῷ προχθεστινῷ ἀναγνώσματι τὸ θέμα ητο περὶ τοῦ ὅρμου τῆς θέσης τοῦ Παλατίου τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων, ζήτημα ὃ περὶ τοῦ διερευνήσαται καταλείπουσαν ἀλλούς τὴν σκοτεινόν, ἐνεκ τοῦ δυσχερεῦντος αὐτοῦ. Τὸ διάγνωσμα τοῦ κ. Παπάτη ἐποιεῖται καὶ δι' εἰκόνων πλείστων Βυζαντινῶν οἰκοδομημάτων ἐκ τῶν σωζόμενων, ἀπό ταῖς διαφέροντος ἐπεδεικνύοντο συνάρματα εἰς τοὺς ἀρχοτάτους. Σκοτεινοὶ θόλοι, φοινικαὶ φυλακαί, ναοί, περίσσοι, ἐξ ὧν δύναται νὰ ἀρισθῇ τὴν γονιμωτάτην καὶ καλλίστην ἐμπνευστινόν ὁ μέλλων μυθιστοριογράφος τοῦ ἔθνους ἡμῶν.»

κτ.

ΑΔΗΝΔΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

κ. Α. Σ. Π. Πειραιᾶ. Μετεβ. διάσθη ἑγκαίρως εἰς τὸν πρὸς δόν όρον. Περὶ τῶν ἀλλων ἑλήφθη ἡ δέοντα φροντίς. — κ. Ελ. Σ. Βονστροφηδόν εἶναι σωτῆμα γραφῆς ἀρχαῖον, καὶ δι' ἐγράφετο ἡ πρώτη σειρὰ ἐξ ἀριστερῶν πρὸς τὰ δεξιά, ἡ δευτέρη ἐξ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά, ἡ τρίτη τανάπαλιν καὶ οὕτω καθεξῆς μέρει τέλους. «Η λέξις φαίνεται σηχηματίσθεις εἰς δύο ἀλλούς, βιοβ-στρέψεις, διὰ τὴν διοισητητα τοῦ τρόπου τῆς γραφῆς πρὸς τὴν ἐργασίαν τοῦ ἀριστοριῶν τὴν γῆν, διστις κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον διδηγεῖ τοὺς βόσι τοὺς σύροντας τὸ ἀριστρον πρὸς ἀνάσκαψιν τοῦ ἀγροῦ. — κ. Θ. Α. Δ. Ναύπλιον. «Ἐνεγράφη καὶ ἥρετο ἡ αποστολή. Σᾶς ενιχραστοῦμεν. — κ. Χ. Ι. Κ. Θεσσαλονίκην. Δύναται ταχυδρομοῦμεν νὰ γεινῃ ἡ ἀποστολή. Τὸ ἀντίτιμον δόλων φρ. 84. — Συντρόμοητη. Πρὸ πάντων τὸ παράδειγμα. Κατὰ δὲ τὸν Mantegazza, οὐ μόνον τὸ πρόσωπον ζῶντος ἀνθρώπου δύναται νὰ διεγίρῃ ἐν μῆτρι μεγάλην ἐρεσιν πρὸς μίμησιν, ἀλλὰ καὶ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ διατίθεται εἰς ζωητικόν οἷοντας λαλοῦσα. «Ο μέγας Φρειδερίκος εἰχε πάντοτε ἐν τῷ σταυδοστηρίῳ τοῦ μίαν προτομὴν τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, ητίς ἐνεποίει βαθεῖαν ἐντύπωσιν· ἐκ τοῦ διαλάμποντος Καίσαρος ἑκεῖνος τῷ ἐνέπνευσε μεγάλα πράγματα. — κ. Ι. Ν. Εὔκολον μὲν νὰ τὸ λέγῃ τις ζήτημα δύμως εἴνε πόσοι θὰ τὸ πιστεύσουν. — Φιλοκαύμοιροι. «Ἐν τούτοις ἀλλοιοῖς θεωροῦσι τὴν μεγάλην ὥν τὰς τεκμήριον ἐκτάκτου εὑφίσιας καὶ συνέσεως καὶ ἀναφέρουσιν ὡς παραδείγματα ἐπισήμους ἄνδρας ἀρχαῖοις καὶ νεαρέσ, ὡς τὸν Ομηρον, Νουμᾶν Πουπίλιον, τὸν Σόλωνα, Λυκοῦργον, τὸν Τίτον Λίθιον, Οβίδιον, Καμένον καὶ ἄλλους πολλοὺς ὄνοματούς διὰ τὰς μεγάλας αὐτῶν δίνος. — κ. Α. Μ. Οδησσόν. «Ἀπεστάλησαν ταχυδρομικῶς ἀπαντά τὰ ζητηθέντα. — κ. Σ. Κ. Μεσοίδηγον. «Ἐνεγράφησαν. Οι 18 τόμοι αἱ ποστομῆται τοῦ Ιουλίου Καίσαρος, ητίς ἐνεποίει βαθεῖαν τὰς ἀπεστελλαμένα ταχυδρομικῶς. — Ιωνί. Σμύρνην. Τὰ μὲν δύο πρώτα (Les nuits Espagnoles καὶ Indianas) δὲν μετεφράσθησαν, καὶ δοσον γνωρίζομεν. «Les mille et un fantômes τοῦ Δουκατοῦ εἴνε δόλα μεταπροσέμενα, πλὴν τοῦ Λεγ. lièvre de mon père». — κ. Σ. Α. Θ. Πάτρας, καὶ κκ. Δ. Γ. Βόντσαν, Ι. Κ. Μασσαλίαν, Σ. Δ. Μήλων, Α. Θ. Κέρκυραν, Ε. Τ. καὶ Ν. Δ. Δ. Σμύρνην, Αδελ. Μπ. Πάτρας, Κ. Ι. Ν. Χαλκίδα καὶ Θ. Π. Βιέννην. «Ἐλλήφθησεν. — Κολυνθρεψ. »Ακατάλληλον